

Arrest

nr. 123 252 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 6 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 16 juli 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Q. MASURE en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingediend door de verzoekende partij op 28 februari 2013, onontvankelijk verklaard, op grond van de volgende redenen:

“Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter

ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 21/11/2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd.30/10/2008. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd.30/10/2008. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd.21/11/2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op, stellende dat de verzoekende partij nalaat enige juridische grondslag en wettelijke bepaling aan te wijzen waarop haar middel werd gebaseerd.

2.2.2. In het middel wordt verwezen naar artikel 9ter, § , 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De verzoekende partij betoogt dat het niet zo is dat de nieuwe aanvraag van 28 februari 2013 zouden blijf geven van het feit dat de gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn ten aanzien van de aanvraag van 30 oktober 2008. Derhalve is het duidelijk dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht in het licht van de voormelde bepaling.

2.2.3. De exceptie moet worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel aan dat ten onrechte werd gesteld dat de in de aanvraag van 28 februari 2013 ingeroepen elementen reeds in een vorige aanvraag werden aangehaald, nu een nieuw psychiatrisch verslag van 23 januari 2013 aan het licht heeft gebracht dat de depressieve gevoelens en zelfmoordgedachten bij verzoeker bijzonder prangend zijn geworden. Verder verwijst hij naar de aangeleverde nieuwe informatie over de gezondheidsbehandelingen in Algerije.

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.3.1. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

3.3.2. In de beslissing van 21 november 2011, volgend op de door de verzoeker ingediende aanvraag van 30 oktober 2008, werd in essentie geoordeeld dat hij lijdt aan een chronische posttraumatische stress-stoornis, dysthyme stoornis, periodieke explosieve stoornis en een persoonlijkheidsproblematiek. Deze aandoeningen werden weerhouden als ernstige aandoeningen waarvoor een langdurige behandeling noodzakelijk werd geacht. Derhalve werd een onderzoek gedaan naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in Algerije, waarna de verwerende partij, onder meer op grond van het advies van de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie kwam dat die behandeling beschikbaar is en toegankelijk in het land van herkomst en dat derhalve niet blijkt dat de betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft, zodat de aanvraag ongegrond werd bevonden. Deze beslissing werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 77 193 het beroep heeft verworpen. Het cassatieberoep tegen dit arrest werd door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 223.353 van 2 mei 2013. De beslissing van 21 november 2011 is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

In de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt, terwijl die dus, zoals reeds gezegd, reeds uitgebreid werd onderzocht in de beslissing van 21 november 2011.

3.3.3. Door louter te verwijzen naar het feit dat uit het psychiatrisch verslag blijkt dat de depressieve gevoelens en zelfmoordgedachten bij verzoeker bijzonder prangend zijn geworden en dat de suïcidale neigingen zijn toegenomen, toont verzoeker geenszins aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de gehanteerde rechtsgrond zou hebben vastgesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. Een en ander klemt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat ook naar aanleiding van de vorige aanvraag reeds werd vastgesteld, in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat uit de medische attesten is gebleken dat verzoeker al een zelfmoordpoging had ondernomen en verschillende malen werd opgenomen in psychiatrische afdelingen, en de ernst van de aandoening ook al naar aanleiding van de eerstgenoemde aanvraag van 30 oktober 2008 werd erkend.

3.3.4. Ook het feit dat nieuwe informatie zou zijn aangeleverd over de gezondheidsbehandelingen in Algerije, doet geen afbreuk aan het hiervoor gestelde. In eerste instantie toont hij op geen enkele wijze aan in welke mate de door hem aangebrachte informatie nieuw zou zijn. Bovendien, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet zou baseren op hetzelfde ziektebeeld bij het indienen van de onderhavige aanvraag, kan hij deze meest recente aanvraag evenmin hanteren om de beoordeling van de beschikbaarheid en toegankelijkheid in de beslissing van 21 november 2011 in een ander daglicht te stellen. Daar anders over denken zou volledig indruisen tegen de geest van het artikel 9ter, § 3, 5°, dat, zoals reeds gesteld, tot doel heeft te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen tot in het oneindige worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen reeds definitief in het rechtsverkeer aanwezige administratieve rechtshandelingen zoals de beslissing van 21 november 2011. Daarbij komt nog dat in zijn nieuwe aanvraag de verzoeker de nieuwe informatie aangaande de behandelingsmogelijkheden, of het gebrek daaraan, in zijn land van herkomst onlosmakelijk heeft verbonden aan het feit dat verzoekers gezondheidstoestand zou zijn gewijzigd, terwijl hiervoor reeds werd vastgesteld dat dat geenszins is aangetoond.

3.4. Een schending van de materiële motiveringsplicht is dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS